

EGY ÍRÁS PÁRIZSRÓL

Gyászolunk másfélszáz franciát, a gyűlölet és egy torzult isten-kép áldozatát.

Afrikában, Ázsiában naponta hetente hal meg ennyi keresztény, értük nem szól a harang, nem mondanak gyászmisét, értük nem színezzük át facebook-os profilképünket, hisz az ő haláluk oly természetes. Hiszen keresztények, elég lenne meghajtani fejüket egy más isten előtt, hogy éljenek. Vállalják sorsukat, a vértanúság útját. Ők mégis meghalnak, erről nem számol be a híradó, s az internet.

Némán halnak meg, ajkukon nincs halálsikoly. Mint a bárány a kés előtt. Nem sikolt értük a világ. A keresztre feszített gyermekekért és férfiakért. A csoportosan megerőszkolt és lefejezett lányokért és asszonyokért. Az élve elégettekért csendes a világ. Mégis, gyászolunk másfélszáz franciát, és fájdalomunk jogos. Mert bennük magunkat gyászoljuk, letűnő világunk, Európánk. Mert ők lehetnének mi is. Mi is gyanútlanul járunk az utcákon, a halálra nem készültünk fel mi sem.

Emlékszel, mit csináltál, mikor a terror híre hozzád eljutott? Vajon mi lett volna, ha abban a percben téged ér el a halál, készületlen?

Gyászoljunk ma másfélszáz franciát, kik lehetnének mi is.

Lelkünkben visszhangzik az Írás szava: „*Vagy az a tizennyolc ember, akire rádólt Siloámban a torony, és agyonvúzta őket, azt hiszitek, hogy bűnösek voltak, mint Jeruzsálem lakói közül bárki? Mondom nektek: nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, éppúgy elvesztek ti is mindnyájan.*”

Nem voltak bűnösek, mint mi, a párizsi másfélszáz... Vajon lesz-e még hitünk a bűnbánatra, lesz-e még időnk, hogy megtérjünk?

És csendben visszhangzik a kérdés: tudnánk-e mindezt vállalni Krisztusért?

internet

AZ IRGALMASSÁG RENDKÍVÜLI SZENTÉVE

Ferenc pápa az Irgalmasság Rendkívüli Szentévet hirdette meg 2016-ra. A szentév december 8-án, a Szeplőtelen Fogantatás ünnepén veszi kezdetét a Szent Péter-bazilika Szent Kapujának megnyitásával, és 2016. november 20-án, Krisztus Király ünnepén zárul. A Szentév szellemiségét Szentatyánk a Misericordiae vultus kezdetű bullában fejtette ki. Ferenc pápa 2015. szeptember 1-jén kelt levelében, melyet az Új Evangelizáció Pápai Tanácsának elnökehez intézett, bemutatta a jubileumi búcsú elnyerésének feltételeit. Eszerint **teljes búcsút nyerhetnek:**

1. Mindazok a hívek, akik megtérésük vágyának jeleként elzarándokolnak a szentévi kapukhoz, melyeket a székesegyházakban vagy a megyéspüspök által meghatározott más templomokban nyitnak meg, ill. akik a 4 nagy római bazilika valamelyikébe zarándokolnak, gyónásukat elvégezték és misén vesznek részt, és elmondják a Hiszekegyet, imádkoznak a pápáért, az ő szándékára
2. Akik idősek, betegek s többnyire nem tudják elhagyni a lakásukat, elnyerik a teljes búcsút, ha megáldoznak, vagy ha a tömegtájékoztató eszközök révén kapcsolódnak be misébe, imádságba
3. Akik börtönben vannak, még ha megérdemelten is, elnyerhetik a búcsút a börtön kápolnájában, ha van ilyen, vagy valahányszor átlépik a saját börtöncellájuk kapuját és imádságban a Mennyei Atyához fordulnak, mert Isten irgalma átalakíthatja szívüket.

Az Új Evangelizáció Pápai Tanácsának felhívására Főegyházmegegyünkben december 13-án, vasárnap három helyszínen kerül sor a szentévi kapu ünnepélyes megnyitására. Az Esztergomi Főszékesegyházban, a Máriaremetei Kisboldogasszony Bazilikában, és a budapesti Szent István-bazilikában 10 órakor kezdődő misében. Ott magam nyitom meg a szentévi kaput.

RÖVID HÍR

A Tutori szervezet a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Karán működik már hosszú évek óta. A szervezet tagjai, tehát a tutorok minden évben az újonnan érkezett diákok segítségével foglalatostkodnak. Mára már hagyománnyá vált, hogy minden évben megrendezésre kerül a Jótékonyági Sütivásár. Ennek keretében a tutorok által készített süteményeket vásárolják meg az egyetem tanárai és hallgatói egy jó ügy érdekében. Az idei évben az összegyűlt összeget (125 ezer forintot) Antal atya segítségével a kárpátaljai rászoruló családok részére szeretnék felajánlani.

Toth Benjámín

A KEGYELMEK ÁRADÁSA

Az elmúlt vasárnap zárult a plébániai misszió, melyen a verbita szerzetesek 18 fővel képviseltették magukat. Volt köztük pap, testvér és nővér is. Egy belső gazdagságot hoztak mindazoknak, akik e napokban képesek voltak őket befogadni és meghallgatni. Köszönöm mindenki segítségét!

Volt itt kiállítás, volt itt iskolák meglátogatása, de volt benne csoport beszélgetés is, és persze koncert is!

Ami számomra leginkább megmaradt, az három momentum. Az első, hogy Sebastian atya (a Pápai Missziós Művek magyarországi vezetője) mennyire megdöbönt azon az érdektelenségen, ami a Német utcai iskola felsőseit jellemezte. Persze próbáltuk felrázni őket, ő még némelyiket személyesen is próbált felébreszteni. Bennem ott volt, hogy mi lehet ezek családjában, mit tanulhatnak ott, mire nevelik gyermekeiket. Elég siralmas.

A második ennek ellentéte. Szombat reggel a Harmadik Világ Szegényeinek Szolgái Mozgalom családcsoportjával, gyerekeivel tartott szentségimádás. A legkisebb 3 éves imádkozta a rózsafüzért, és mi csak elolvadtunk ennek gyönyörűségétől.

S a harmadik pedig a közös gyertyagyújtás a francia nagykövetség előtt. A híradásból hallottunk a párizsi merényletekről, és többen is éreztük, hogy valamit tennünk kell. Így került sor arra, hogy egy csoport városi sétára indult, a másik fele pedig a nagykövetség felé vette az irányt. Jó volt együtt ott lenni!

Valóban kegyelmek áradása volt ez a három nap.

A hét mottója a „Szomjazom” jézusi szomjúságot takart. Ha valamire vágyom az az, hogy Józsefváros megtérjen, és mi templomba járók leginkább. Ez a missziós napok valóban hitünket szólította meg, ami a választ illeti a hívek részéről szegényes volt.

Kérem, hogy vegyünk komolyabban a felszólításokat, mert hitelenségünkkel mi is egy nagyobb tragédia okozóivá válunk azáltal, hogy hitünket nem gyakoroljuk, nem gyakorlatoztatjuk!

Szeretettel: Tóni a.

BESZÁMOLÓ A KÉSZ ÖSSZEJÖVETELÉRŐL

2015. november 10-én volt a Józsefvárosi KÉSZ csoport legutóbbi összejövele. Vendégünk Dr. Éger István, a Magyar Orvosi Kamara elnöke. Előadásának címe „**Értékek és érdekek az egészségügyben – feltétlen az ellentmondás?**” volt.

Dr. Éger István a magyar egészségügyi helyzet jó ismerője, az érdekképviselőtől túl dolgozik az alapellátásban, korábban mentőszolgálatot is teljesített.

Az **értékek** közül elsőként és legfontosabbként az emberről, Isten teremtményéről beszélt, aki az egészségügyben gyógyítóként vagy gyógyítottként van jelen. Érték a gyógyítás során az empátia, a tudás, a tapasztalat, a szeretet (fő parancsolat), az együttműködés (a gyógyítók között és a gyógyító és a gyógyított között), a bizalom, a szolidaritás, maga az egészség és az intézményrendszer materiális értéke.

Az egészségügy **értékteremtő ágazat:** az emberi erőforrást védi, illetve állítja helyre, gyógyítja.

Az elsődleges **érdek** a gyógyulás, megszabadulni a szenvedéstől, minél kevesebben legyenek betegek, minél eredményesebb legyen a gyógyítás.

Az egészségügyben dolgozók célja fejlődni, új tudással, új módszerekkel és új eszközökkel gyógyítani. Ezek mellett működik az investíciós érdek és a tisztaság iránti igény. Az érdekek és értékek nem feltétlenül mondanak egymásnak ellent, összeegyeztethetők egy olyan emberközpontú egészségpolitika kialakításával, amelyben nem válik el az egészségügyi intézmények gazdasági érdeke a betegellátás érdekeitől és a megtermelt értéket visszafordítják ezen ágazat fejlesztésére.

Az elmúlt évtizedek és napjaink intézkedései bizalomvesztést és elbizonytalanodást okoztak, ennek következménye az orvosok, egészségügyi szakemberek elvándorlása.

Az előadás után Éger István a hallgatók kérdéseit teljes nyíltsággal válaszolta meg.

Vermes Ágota

Mondjatok példákat a mai társadalom olyan kínálataira, amelyeket régebben természetesnek, vagy éppen kötelességnek tartottak! Lehet-e egy-egy cselekedetünk értékes akkor is, ha nem látszik hasznosnak?

Bíró László családreferens püspök

HÍVOM A CSALÁDOKAT - 2015. november (I.rész)

Hívom a házaspárokat, jegyeseket és szerelmeseket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!

Egy középiskolai tanárnő osztálya szülői értekezletén arra emlékeztette a szülőket, hogy profit központú világunkban ne felejtsek el, a gyermekek személyek, személyi méltóságuk van. Közben a szülők a családért dolgoznak, arra is legyen gondjuk, hogy a gyermekek kibontakoztathassák személyiségüket. A szülők mélyen hallgattak. Egy idő után az egyik anya azt mondta, hogy ez régebben talán még lehetséges volt, de ma a szülők minden energiája arra fordítódik, hogy biztosíthassák a család megélhetését, se idő, se erő nem jut a személyiség formálására, a lelki nevelésre. Mások bizonygatták, hogy a gyermeknevelésnek ez a része olyan nagy kihívást jelent, amelyre az átlag szülő nincs felkészülve, azért választ lehetőleg jó iskolát, mert az iskolától várja, hogy felszínre hozza az értékeket a gyerekből. Olyan is volt, aki őszintén bevallotta, hogy életében sokat bukácsolt, bármit mondana a gyerekeknek, az nem lenne hiteles. A tanárnő azt vetette ellen, hogy ő viszont azt tapasztalja, hogy a fiatalok olyan nevelési hiányosságokkal érkeznek az iskolába, amelyeket a pedagógusok már aligha tudnak korrigálni.

Mai társadalmunkban eluralkodott a piaci szemlélet, mindennek az értékét a kereslet és a kínálat viszonya határozza meg. Gyakran nem azt nézzük, hogy valami helyes-e, valamilyen tettel jót teszünk-e, hanem azt, hogy megéri-e. Érdemes-e jónak, becsületesnek lennünk, hasznos-e hűségessé lennünk, van-e – anyagiakban is mérhető – hozadéka egy erőfeszítésünknek? Előnyös-e szerényen, tapintatosan viselkednünk, vagy sikeresebb az, aki kíméletlenül erőszakos? Nem fizetünk-e rá, ha bízunk mások szavában, ígéreteiben, vagy okosabb abból kiindulnunk, hogy rá akarnak szedni, be akarnak csapni ugyanúgy, ahogy mi magunk is csak a saját hasznunkat keressük? Van-e értelme annak, hogy igazat mondjunk, nem célravezetőbb-e úgy beszélünk, hogy azzal beszélgetőtársunkat, hallgatóinkat megnyerjük? A jónak, a szépnek, az igaznak és a szentnek a piac szabárát, ezek önértéke kezd háttérbe szorulni.

Régen a lehetőségeknek csak egy szűk választéka állt rendelkezésre, ma eddig soha nem látott gazdag, csábító kínálattal állunk szemben, nehéz okosan, a dolgokat az igazi értékek mércéjével mérve dönteni. Gondoljunk csak arra, hogy régen a férfi és a nő kapcsolatára csak egy legális lehetőség volt: a házasság. A polgári jog és a vallási előírások alapján megkötött házasság összetartozása határozottan és általánosan elismert volt, lényegében megfelelt egymásnak és egymást kölcsönösen támogatták. Ma nemcsak a polgári és a templomi házasság távolodott el egymástól, hanem a társadalom a párkapcsolatra több más, törvényes és általa elfogadott lehetőséget is kínál.